RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 105.006 van 21 maart 2002
in de zaak A. 95.458/XIV-3647.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. SAROLEA,
kantoor houdende 1400 NIJVEL,
Rue Saint-André 5

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 11 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 26 juni 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juli 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM die, loco advocaat S. SAROLEA, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 6 februari 2000 en zich vluchteling verklaart op 7 februari 2000; dat op 26 juni 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 juli 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "Eerste en enig middel: Manifest verkeerde motivering van de bestreden beslissing door schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen in combinatie met een schending van het artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 21 juli 1958 betreffende de status van vluchtelingen.
>
> 1. Eerste onderdeel.
>
> Overwegende dat de bestreden beslissing een schending begaat van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen in combinatie met een schending van het artikel 48 van diezelfde wet en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 21 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen door een manifest verkeerde motivering;
>
> Dat de bestreden beslissing zich baseert op één enkel deel van zijn verhaal dat eiser niet heeft vertelt tijdens het verhoor op Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl hij dit wel vertelde tijdens het verhoor in dringend beroep op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hem verder geen enkele incoherentie of contradictie in zijn verhaal wordt verweten;
>
> Dat de bestreden beslissing stelt:
>
> " Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn vrees baseert op het feit dat hij van Grozny (Tsjetsjenië) afkomstig is en daardoor door de Russische politie geviseerd wordt. Deze vrees zou voortkomen uit een gebeurtenis van 1995. Betrokkene zou toen hij terugkeerde naar Ternaus van zijn werk in Tsjetsjenië door Russische politie gecontroleerd en aangehouden zijn. Hij zou gedurende een week opgesloten gezeten hebben samen met nog een twintigtal andere personen. Betrokkene zou twee keren ondervraagd zijn en hierbij zwaar geslagen zijn. Ook zouden een aantal gevangen vermoord zijn. Na een week zou betrokkene de kans gezien hebben te vluchten. De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt ondermijnd door het feit dat

betrokkene er helemaal geen melding van maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar er integendeel verklaarde nooit opgesloten geweest te zijn en nooit een aanslag op zijn fysieke integriteit meegemaakt te hebben. Dit is des te eigenaardiger aangezien het gebeurde de basis is van betrokkenes vrees. Toen betrokkene in dringend beroep gevraagd werd chronologisch zijn vluchtrelaas te vertellen begon hij met de problemen in de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994 en ging hij over naar zijn problemen in de tweede Tsjetsjeense oorlog zonder melding te maken van deze ernstige gebeurtenissen (...). Pas na uitdrukkelijke vraag naar zijn eigenlijke vrees brengt betrokkene het voorval ter sprake. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes verhaal ondermijnd en ook de geloofwaardigheid van betrokkenes vrees ten aanzien van de Russische autoriteiten. Gezien betrokkene van Russische origine is en zijn problemen ten aanzien van de Russische autoriteiten ongeloofwaardig zijn maakt hij niet aannemelijk waarom hij zich niet elders in de Russische federatie zou kunnen vestigen."

Overwegende dat de bestreden beslissing niet kan volstaan met deze motivering om de asielaanvraag van eiser al in het stadium van de ontvankelijkheid als manifest ongegrond te beschouwen;

Dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal hem op geen enkel moment is gevraagd om uit te leggen waarom hij deze feiten niet heeft verteld op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit punt op voldoende wijze had kunnen worden opgehelderd en het duidelijk zou gebleken zijn dat dit geen verwerping van zijn asielaanvraag rechtvaardigde reeds in het stadium van de ontvankelijkheid;

Dat buiten dit feit aan eiser geen enkele andere incoherentie of contradictie wordt verweten;

Dat eiser tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken begon met over de algemene situatie te vertellen ten zijde van de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994, maar dat men hem heeft onderbroken om hem te zeggen dat hij ankel de recentste gebeurtenissen moest vertellen die tot zijn vlucht hebben geleid, omdat er niet genoeg tijd was om zijn hele verhaal te horen;

Dat eiser erg getraumatiseerd was door de oorlog in Tsjetsjenië en het daarom nodig had om voor zichzelf de zich de algemene context in herinnering te brengen en alles van in het begin uit te leggen;

Dat bovendien zijn parcours complex is en het om die reden moeilijk voor hem was om te beginnen bij het einde;

Dat omwille van die reden aan eiser de indruk werd gegeven dat de gebeurtenis in 1995 in verband met zijn arrestatie er niet toe deed en enkel de recentste gebeurtenissen moest vertellen;

Dat om die reden hij enkel over deze gebeurtenis in 1995 heeft verteld tijdens het verhoor in het Commissariaat-Generaal nadat hem was gevraagd waarom bij bang was van de Russische politie en die van Kalardino-Balkaria, wat hem nooit is gevraagd tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken omdat er geen tijd was;

Dat toen tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken hem werd gevraagd naar eventuele veroordelingen, opsluitingen, aanslagen op de fysieke integriteit en andere types van intimidaties, eiser natuurlijk meende dat deze vragen ook enkel betrekking hadden op de recente feiten die mocht vertellen, vermits hem was gezegd dat hij enkel de recente feiten moest vertellen die hadden geleid tot zijn vlucht;

Dat dit te meer kan afgeleid worden uit het feit dat de vragen over eventuele aanslagen op de fysieke integriteit en opsluiting (punten 43 tot 46) worden gesteld nadat de kandidaat-vluchteling zijn verhaal heeft kunnen vertellen onder punt 42, waardoor eiser de vragen onder de punten 43 tot 46 van het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, door het feit dat ze na zijn verklaringen zijn gesteld, heeft beantwoord zoals die vragen betrekking hebben op de verklaringen over enkel de recente feiten die hij heeft gedaan en waarvan hem is gezegd dat enkel deze relevant zijn en niet deze van 4-5 jaar geleden;

Dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal eiser niet kan verweten worden deze feiten te hebben toegevoegd aan zijn verhaal omdat er zou zijn op aangedrongen, vermits hij, in de indruk verkerend dat enkel de recente feiten moesten verteld worden, zoals op de Dienst Vreemdelingenzaken hem verkeerdelijk is voorgehouden, uiteindelijk spontaan toch deze gebeurtenissen heeft verteld nadat hij simpelweg werd gepeild naar de reden van zijn vrees voor de Russische politie en die van Kabardino-Balkaria (...);

Dat hem helemaal niet kan verweten worden dat hij niet direct over deze problemen in 1995 is beginnen vertellen tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal als men rekening houdt met het verloop van het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en met de wijze waarop het verhoor op het Commissariaat-Generaal verliep;

Dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal aan eiser opeenvolgend verschillende precieze vragen zijn gesteld die niet direct betrekking hadden op zijn problemen in 1995, zodat hij er pas toe kwam om deze te vertellen nadat hem was gevraagd waarom hij bang was voor de Russische politie en die van Kabardino-Balkaria;

Dat namelijk opeenvolgend tijdens het verhoor op het Commissariaat-Generaal vragen zijn gesteld over zijn persoonlijke gegevens (verhoorverslag Commissariaat-Generaal p. 1), over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen (verhoorverslag Commissariaat-Generaal p. 1-3), zijn familieleden en documenten (verhoorverslag Commissariaat-Generaal p. 3-6), over algemene kennis over Tsjetsjenië (verhoorverslag Commissariaat-Generaal p. 7-8), waarna er uiteindelijk op pagina 8 van het verhoorverslag wordt overgegaan op het eigenlijke vluchtrelaas van eiser en op pagina 9 naar het begin van zijn problemen wordt gevraag, waardoor eiser vertelde over de recente feiten die voorafgingen aan zijn vlucht en dan toch als op de volgende bladzijde (verhoorverslag Commissariaat-Generaal p. 10) over de problemen in 1995 sprak;

Dat rekening houden met dit verloop van het verhoor op het Commissariaat-Generaal, waarin hem gedurende bijna 8 pagina's precieze vragen worden gesteld over allerhande dingen zonder dat zijn eigenlijke vluchtrelaas aan bod komt tot men bij pagina 8 komt, men niet in redelijkheid kan zeggen dat zijn asielaanvraag manifest ongegrond is terwijl hij reeds op pagina 10 van het verhoorverslag, na eerst de recente feiten te hebben verteld, over de feiten in 1995 vertelt, zonder dan maar ook te vragen tijdens dit verhoor waarom hij over deze feiten in 1995 nog niets heeft verteld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat bovendien de bestreden beslissing daarnaast geen enkele andere incoherentie of contradictie aan eiser verwijt in zijn vluchtrelaas, zodat de bestreden beslissing niet kan volstaan met de aangehaalde motivering;

Dat het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moeten gemotiveerd zijn conform het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, zodat ze aan eiser toelaat te begrijpen waarom die beslissing genomen is;

Dat rekening houdend met de voorgaande uiteenzetting over het verloop van de twee verhoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bestreden beslissing niet erin slaagt om te laten begrijpen aan eiser waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is;

Dat bovendien de Raad van State al meermaals gesteld heeft dat de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog des te scrupuleuzer moeten gemotiveerd zijn indien het gaat over beslissingen in het ontvankelijkheidsstadium van de asielaanvraag;

Dat de bestreden beslissing naast het niet vermeld hebben van de gebeurtenissen in 1995, aan eiser geen enkele ander incoherentie of contradictie verwijt naast het feit dat hij de gebeurtenissen van 1995 niet heeft vermeld tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl dit had kunnen worden opgehelderd indien hem dat was gevraagd op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zodat moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing niet woldoet aan de motiveringsvereiste van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;

Dat om die reden moet vastgesteld worden tot een schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, in combinatie met een schending van het artikel 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 21 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen;

2. Tweede onderdeel.

Dat in zoverre de bestreden beslissing eiser naar de Russische autoriteiten verwijst en meent dat hij zich moet wenden tot deze Russische autoriteiten teneinde een bescherming te krijgen;

Dat de bestreden beslissing eraan toevoegt dat, gezien het onwaarschijnlijk karakter van de verklaringen van de eiser betreffende de vervolgingen door de Russische autoriteiten, hij zich naar zijn nationale overheid wenden;

Dat terwijl, ten eerste, zoals hiervoor is aangetoond geweest, de verklaringen van de eiser betreffende de vervolgingen uitgaande van de Russische overheden niet onwaarschijnlijk zijn;

Dat bovendien, de internationale rapporten getuigen van het bestaan van de filterkampen waar op totaal arbitraire wijze vluchtelingen worden vastgehouden die de conflicten in Tsjetsjenië ontvluchten en die ervan worden verdacht de Tsjetsjeense separatisten te hebben ondersteund, namelijk wanneer het ging om personen van Russische origine die leefden in Tsjetsjenië; dat buiten deze filterkampen, de vervolgingen ten aanzien van de personen met Tsjetsjeense origine in de verschillende steden van Rusland, zijn aangeklaagd door verschillende internationale organisaties;

(...)

Dat anderzijds, de eiser niet de Russische nationaliteit bezit maar enkel van etnische oorsprong Russisch is; dat bij de ontbinding van de U.S.S.R., de eiser niet de aanvraag heeft gedaan om de Russische nationaliteit te bekomen; dat hij geleefd heeft te Grozny tot 1994 en over een oud Sovjet-paspoort beschikte

Dat de Tsjetsjeense burgers over hun eigen paspoort beschikken;

Dat de eiser niet de aanvraag heeft gedaan om een Russisch paspoort te bekomen, gezien hij zich beschouwt als een opposant ten aanzien van het Russische regime en dus niet aan Rusland wil verbonden zijn door zijn nationaliteit;

Dat de eiser zich dus in een situatie bevindt waardoor hij geen enkele nationaliteit bezit, in die mate dat hij nooit over een Russisch paspoort heeft beschikt;

Dat hij deze nooit heeft verkregen, noch gevraagd;

Dat bijgevolg, bovenop de vrees die de eiser koestert ten aanzien van de Russische autoriteiten, hij in ieder geval geen beroep kan doen op hun bescherming, gezien hij niet de Russische nationaliteit bezit;

Dat bijgevolg, door de eiser te verwijzen naar de mogelijke bescherming door de Russische autoriteiten, de tegenpartij een manifest beoordelingsfout heeft begaan en, daardoor, de artikelen 48 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en het artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 21 juli 1958 betreffende de status van vluchtelingen schendt.";

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het middel in zoverre het steun vindt in de schending van deze bepaling, niet ontvankelijk kan worden aangevoerd;

2.2.1. Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, ofschoon de verzoekende partij haar middel steunt op artikel 62 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de opgegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat nagaan of de motieven pertinent zijn, immers de materiële motiveringsplicht betreft; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is; dat het determinerend motief luidt als volgt :

> "Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene zijn vrees baseert op het feit dat hij van Grozny (Tsjetsjenië) afkomstig is en daardoor door de Russische politie geviseerd wordt. Deze vrees zou voortkomen uit een gebeurtenis van 1995. Betrokkene zou toen hij terugkeerde naar Tirnaus van zijn werk in Tsjetsjenië voor Russische politie gecontroleerd en aangehouden zijn. Hij zou gedurende een week opgesloten gezeten hebben samen met nog een twintigtal andere personen. Betrokkene zou twee keren ondervraagd zijn en hierbij zwaar geslagen zijn. Ook zouden een aantal gevangenen vermoord zijn. Na een week zou betrokkene de kans gezien hebben te vluchten. De geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt ondermijnd door het feit dat betrokkene er helemaal geen melding van maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar er integendeel verklaarde nooit opgesloten geweest te zijn en nooit een aanslag op zijn fysieke integriteit meegemaakt te hebben. Dit is des te eigenaardiger aangezien het gebeurde de basis is van betrokkenes vrees. Toen betrokkene in dringend beroep gevraagd werd chronologisch zijn vluchtrelaas te vertellen begon hij met de problemen in de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994 en ging hij over naar zijn problemen in de tweede Tsjetsjeense oorlog zonder melding te maken van deze ernstige gebeurtenissen (Commissariaat-generaal verhoor p.8 tot p.10). Pas na uitdrukkelijke vraag naar zijn eigenlijke vrees brengt betrokkene het voorval ter sprake. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes verhaal ondermijnd en ook de geloofwaardigheid van betrokkenes vrees ten aanzien van de Russische autoriteiten.";

Overwegende dat de verzoekende partij allereerst tegen dit motief aanvoert dat tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal haar niet is gevraagd uit te leggen waarom zij deze feiten niet heeft verteld op de dienst Vreemdelingenzaken; dat de materiële -noch de formele- motiveringsplicht op zich niet vereist dat de commissaris-generaal tijdens het verhoor vraagt om uit te leggen waarom de verzoekende partij bepaalde feiten niet heeft verteld tijdens haar verhoor op de dienst Vreemdelingenzaken; dat de verzoekende partij verder niet uiteenzet hoe het niet vragen om uitleg tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal het voornoemde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt;

Overwegende dat de verzoekende partij verder poogt te verklaren, aan de hand van haar versie van het verloop van de verhoren op de dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal, waarom de in de bestreden beslissing aangehaalde motivering niet volstaat en de door haar aangehaalde beginselen en bepalingen zijn miskend;

Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat het verslag van haar verklaring overeenstemt met de inlichtingen die zij heeft gegeven; dat zij noch in haar verzoekschrift tot dringend beroep bij de commissaris-generaal, noch bij de behandeling van haar dringend beroep, kritiek heeft geuit op het verloop van de procedure voor de dienst Vreemdelingenzaken; dat verder uit het administratief dossier blijkt dat tijdens het interview voor de dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij een reeks precieze vragen werd gesteld waarna haar de mogelijkheid werd geboden aan haar antwoorden nog bepaalde zaken toe te voegen; dat de verzoekende partij geen melding maakte van 0de gebeurtenis in 19950; dat verder uit het verhoor voor de commissaris-generaal blijkt dat betrokkene pas na uitdrukkelijke vraag naar haar eigenlijke vrees het voorval van 1995 ter sprake brengt;

Overwegende dat de door de verzoekende partij aangebrachte voorstelling van het verloop van beide verhoren, die enkel steunt op een andere feitelijke beoordeling van de zaak, de Raad er niet toe brengt aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire bevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van het motief dat "de geloofwaardigheid van (verzoekers) verklaringen wordt ondermijnd door het feit dat betrokkene er helemaal geen melding van maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar er integendeel verklaarde nooit opgesloten geweest te zijn en nooit een aanslag op zijn fysieke integriteit meegemaakt te hebben" en dat verzoekende partij "pas na uitdrukkelijke vraag naar zijn eigenlijke vrees (...) het voorval ter sprake (brengt)", te oordelen dat de asielaanvraag bedrieglijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte niet uiteenzet waarom artikel 48 van de vreemdelingenwet is geschonden;

Overwegende dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede onderdeel aanvoert dat "door de eiser te verwijzen naar de mogelijke bescherming door de Russissche autoriteiten, de tegenpartij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt"; dat zij in dit onderdeel kritiek uit op het tweede motief van de bestreden beslissing; dat evenwel het eerste motief van de beslissing in het eerste onderdeel van het middel wettig werd bevonden;

dat de kritiek op het tweede motief, mocht die gegrond zijn, niet van die aard is om de bestreden beslissing aan te tasten; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op éénentwintig maart tweeduizend en twee, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**